

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 31.5.2006
KOM(2006) 269 wersja ostateczna

2006/0088 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

(przedstawiony przez Komisję)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Podstawa i cele wniosku

Celem niniejszego wniosku jest stworzenie podstawy prawnej umożliwiającej państwom członkowskim pobieranie obowiązkowych identyfikatorów biometrycznych – obrazu twarzy i dziesięciu płaskich odcisków palców – od osób ubiegających się o wizę oraz stworzenie ram prawnych dla organizacji biur konsularnych państw członkowskich w celu wdrożenia Systemu Informacji Wizowej (VIS).

W programie haskim wezwano Komisję do przedstawienia „wniosku w sprawie ustanowienia wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych skupiających się, między innymi, na możliwych korzyściach ze współdziałania połączonych z rozwojem VIS.” Środek ten uwzględniono w planie działania Rady i Komisji służącym realizacji programu haskiego mającego na celu wzmocnienie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej.

Aby zapobiec konieczności instalowania wyposażenia niezbędnego do pobierania identyfikatorów biometrycznych w każdym urzędzie konsularnym we wszystkich państwach członkowskich, powstał pomysł stworzenia wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych (CAC – ang. *common application centres*). Korzyści płynące z CAC są dwojakie: zacieśnienie lokalnej współpracy konsularnej, usprawnienie prac oraz redukcja kosztów ponoszonych przez państwa członkowskie, możliwa dzięki łączeniu i wspólnym wykorzystywaniu zasobów. W tym kontekście państwa członkowskie omówiły również inne możliwości organizacji procedury składania wniosków wizowych w celu ograniczenia kosztów stosowania technologii biometrycznych, na przykład podzlecanie tam, gdzie placówki konsularne borykają się ze szczególnie dużą liczbą wniosków. Przedstawiono różne możliwości, w tym reprezentację i podzlecanie; państwa członkowskie mogą dokonać spośród nich wyboru pozwalającego na odpowiednią realizację ich zobowiązań prawnych związanych z wydawaniem wiz. Niniejszy wniosek uwzględnia te możliwości i mógłby stanowić pierwszy krok na drodze do dalszego ujednoczenia stosowania wspólnych instrukcji konsularnych (CCI) oraz docelowo ustanowienia przyszłych wspólnych biur wizowych, bez uszczerbku dla przyszłej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych.

• Kontekst ogólny

Zgodnie z założeniami wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Systemu Informacji Wizowej (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (COM(2004)835wersja ostateczna), przedstawionego przez Komisję dnia 28 grudnia 2004 r., aby umożliwić dalszą rzetelną kontrolę i identyfikację osób ubiegających się o wizy, państwa członkowskie wprowadzą identyfikatory biometryczne w postaci odcisków palców i fotografii obok alfanumerycznych danych osoby ubiegającej się o wydanie wizy, wniosku wizowego oraz decyzji podjętej w jego sprawie. System Informacji Wizowej stworzono, by poprawić realizację wspólnej polityki wizowej dzięki usprawnieniu procedury wydawania wiz, zapobieganiu handlu wizami, ułatwieniu kontroli na granicach zewnętrznych oraz wzmocnieniu zwalczania fałszowania wiz, a na terenie państw członkowskich, by pomóc w identyfikacji i wydalaniu nielegalnych imigrantów, ułatwić stosowanie rozporządzenia (WE)

nr 343/2003 i przyczynić się do zapobiegania zagrożeniom bezpieczeństwa wewnętrznego któregośkolwiek z państw członkowskich.

Ponieważ pobieranie identyfikatorów biometrycznych stanowić będzie element procedury ubiegania się o wizę, należy zmienić wspólne instrukcje konsularne, aby stworzyć podstawę prawną tego środka. Pobieranie identyfikatorów biometrycznych będzie prowadzone zgodnie z normami określonymi w zaleceniach Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO) (dokument nr 9303 część 1, 6. wydanie, jeszcze niepublikowane). Normy te dokładnie określają sposób, w jaki należy zrobić zdjęcie oraz skanować odciski palców. Aby zapewnić jednolitą metodologię pobierania identyfikatorów biometrycznych, nie są konieczne żadne dalsze specyfikacje techniczne.

Niniejszy wniosek sporządzono niezależnie od ogólnego preredagowania wspólnych instrukcji konsularnych, ponieważ jest on wstępnym warunkiem wdrożenia VIS, gdyż stanowi ramy prawne uprawniające do gromadzenia wymaganych identyfikatorów biometrycznych. Tak więc przyjęcie niniejszego wniosku ma nastąpić przed przyjęciem pełnej preredagowanej wersji CCI.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

Wspólne instrukcje konsularne (CCI);

Decyzja Rady 2004/512/WE z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie ustanowienia Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS).

- **Spójność z innymi dziedzinami polityki i celami Unii**

Wniosek podkreśla, że państwa członkowskie muszą przestrzegać podstawowych praw osób ubiegających się o wizę, zwłaszcza w kontekście ochrony danych. Jest on również zgodny z polityką zmierzającą do ustanowienia Służby Działań Zewnętrznych.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA WPLYWU

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

1) Podczas szczytu Rady Europejskiej w Salonikach, który odbył się w dniach 19-20 czerwca 2003 r. potwierdzono, że „UE potrzebuje spójnego stanowiska w sprawie identyfikatorów biometrycznych i danych biometrycznych, prowadzącego do zharmonizowanych rozwiązań w sprawie dokumentów dla obywateli państw trzecich, paszportów obywateli UE oraz systemów informacji (VIS i SIS II)”. Dnia 24 września 2003 r. Komisja przedstawiła dwa wnioski zmieniające jednolity wzór wiz i dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich.

Rada osiągnęła daleko idące porozumienie w kwestii identyfikatorów biometrycznych i stanowiska proponowanego przez Komisję, a na posiedzeniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 27 listopada 2003 r. także porozumienie polityczne, zgodnie z zaleceniami Rady Europejskiej wyrażonymi na szczycie w Brukseli w dniach 16-17 października 2003 r. Aby wykazać osiągnięte porozumienie polityczne, Rada ds. Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w konkluzjach ze szczytu w dniu 27 listopada 2003 r. stwierdziła, że „w porozumieniu z Komisją uznaje, że realizacja wniosku w sprawie jednolitego formatu wiz wymaga dodatkowego instrumentu prawnego, który nakładałby obowiązek i określał wyjątki od zapisywania odcisków palców na nośnikach jednolitego

formatu wiz” i „zwraca się do Komisji o przedstawienie odpowiedniego wniosku w sprawie zmiany wspólnych instrukcji konsularnych (CCI)”.

Ponieważ nie udało się potwierdzić, czy technicznie możliwe jest przechowywanie identyfikatorów biometrycznych na bezdotykowym układzie scalonym przymocowanym do każdej nalepki wizowej, Rada zdecydowała w czerwcu 2005 r. o przechowywaniu identyfikatorów biometrycznych osób ubiegających się o wizy jedynie w systemie informacji wizowej (VIS). Ponadto testy wykazały, że zawarcie bezdotykowego układu scalonego w każdej nalepce wizowej prowadzi do tzw. „problemów kolizji”, jeżeli w danym paszporcie znajdują się ponad cztery wizy. Czytnik nie jest wówczas w stanie odczytać ważnej wizy.

2) Strategiczny Komitet ds. Imigracji, Granic i Azylu (SCIFA) omówił wyjątki od wymogu pobierania odcisków palców; z obowiązku tego należy zwolnić dwie kategorie osób: małoletnich oraz osoby, od których pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe. Wyjątki te ujęto w niniejszym wniosku.

3) Podczas specjalnego posiedzenia Grupy Roboczej ds. Wiz dnia 27 stycznia 2006 r. państwa członkowskie na podstawie dokumentu prezydencji/Komisji (dokument wewnętrzny grupy ds. wiz z dnia 27 stycznia 2006 r. nr 6/06) omówiły wszystkie możliwości organizacji urzędów konsularnych, uwzględniając wykorzystanie technologii biometrycznych i sprawdziły ich wykonalność. Z wyjątkiem „przenośnych jednostek”, które wydawały się nierealistyczne, dopuszczono wszystkie możliwości przedstawione w dokumencie wewnętrznym i ujęto je w niniejszym wniosku.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej**

Główne organizacje/eksperti, z którymi się skonsultowano

W kontekście wprowadzenia identyfikatorów biometrycznych uwzględniono ogólne zalecenia wydane przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

- **Ocena wpływu**

Ponieważ ocenę wpływu przeprowadzono już w odniesieniu do systemu VIS (Analiza rozszerzonej oceny wpływu systemu informacji wizowej, sprawozdanie końcowe Europejskiego Konsorcjum ds. Oceny Polityki Europejskiej (EPEC), grudzień 2004 r.), obejmującą zwłaszcza przetwarzanie danych biometrycznych oraz organizację urzędów konsularnych państw członkowskich, nie przeprowadzono dodatkowej oceny wpływu w odniesieniu do niniejszego wniosku. W ocenie wpływu dotyczącej VIS uznano, że łączenie zasobów jest aspektem pozytywnym (str. 26-27), chociaż placówki konsularne mogą borykać się z trudnościami wynikającymi z dużej liczby wniosków wizowych. Na stronach 30-31 wyliczono korzyści płynące z istnienia wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych: ograniczenie handlu wizami; redukcja kosztów; jeden centralny punkt dostępu ułatwiłby spełnienie wymogów w zakresie ochrony danych oraz umożliwiłby zapewnienie bezpieczeństwa i ochrony danych; poprawa realizacji wspólnej polityki wizowej.

Kilka państw członkowskich stosuje już metodę „podzlecania”, mimo że nie istnieją wspólne ramy prawne. W czasie rozmów prowadzonych podczas wspomnianego wyżej specjalnego posiedzenia grupy ds. wiz poświęconego omawianym zagadnieniom stało się oczywiste, że państwa członkowskie są za włączeniem tej możliwości do wniosku. Zainteresowane strony oświadczyły, że ze względu na rosnącą liczbę wniosków wizowych w niektórych placówkach

konsularnych, a także z uwagi na ograniczenia budżetowe konieczne jest wprowadzenie nowych metod pozwalających na rozwiązanie tych problemów. Obecnie stosuje się szereg rozwiązań: począwszy od telefonicznych centrów obsługi klienta umożliwiających umówienie się na spotkanie, aż do przyjmowania wniosku wizowego. Tak więc wprowadzenie wspólnych ram prawnych jest konieczne, zwłaszcza uwzględniając wymogi w zakresie ochrony danych. Początkowe doświadczenia są pozytywne; podobne wrażenia miały również osoby ubiegające się o wizę, ponieważ spotykają się z lepszym przyjęciem i obsługą. „Podzlecenie” nie jest proponowane jako rozwiązanie ogólne; może być stosowane w niektórych przypadkach w zależności od konkretnej sytuacji. W tym kontekście dzięki ramom prawnym uściśla się, że państwo członkowskie pozostaje „administratorem”, a zewnętrzny dostawca usług „przetwarzającym” w rozumieniu art.16 i 17 dyrektywy 95/46 w sprawie ochrony danych osobowych. W tym sensie warunki umowy zawartej z zewnętrznym dostawcą usług muszą zawierać zobowiązania w zakresie przetwarzania danych w rozumieniu dyrektywy.

Ponadto ze środków programu Komisji ARGO sfinansowano pilotażowy projekt BIODEV, który przeprowadzono w niektórych urzędach konsularnych Francji i Belgii, aby zbadać wpływ technologii biometrycznych na procedury składania wniosków wizowych. Niektóre z proponowanych rozwiązań przetestowano z bardzo dobrym skutkiem. Sprawozdania na ten temat przedstawiono Radzie i Parlamentowi Europejskiemu.

Na stronie 51 i kolejnych analizy VIS przeprowadzono szczegółową ocenę funkcjonowania systemu VIS z wykorzystaniem technologii biometrycznych oraz przy ich braku. Wybrano opcję z wykorzystaniem technologii biometrycznych; tak więc należy ustanowić podstawę prawną dla pobierania identyfikatorów biometrycznych.

Niniejszy wniosek jest wnioskiem uzupełniającym dla celów wdrożenia VIS.

W odniesieniu do ochrony danych zastosowanie ma dyrektywa 95/46. W stosownym punkcie wniosku przywołano przepisy w zakresie ochrony danych, a zwłaszcza zasadę, że to państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za przetwarzanie i przechowywanie danych.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

• Krótki opis proponowanych działań

Konieczne jest ustanowienie ram prawnych umożliwiających pełne wdrożenie systemu VIS. Podczas gdy rozporządzenie w sprawie VIS oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych stanowi zasadniczy instrument omawianych ram prawnych, należy ustanowić uzupełniający instrument prawny dotyczący pobierania identyfikatorów biometrycznych od osób ubiegających się o wizę.

Niniejszy wniosek podejmuje szereg zagadnień, które nie zostały objęte instrumentem prawnym odnoszącym się do VIS. Wniosek dotyczy gromadzenia danych biometrycznych, podczas gdy wniosek w sprawie VIS obejmuje przekazywanie i wymianę danych. Możliwość „podzlecenia” przyjmowania wniosków wizowych oraz gromadzenia danych biometrycznych objęta jest zakresem niniejszego wniosku. Obydwa wnioski wzajemnie się uzupełniają.

Aby umożliwić państwom członkowskim uporanie się z dodatkowym nakładem pracy polegającym na gromadzeniu danych biometrycznych osób ubiegających się o wizy oraz

obniżenie kosztów, omówiono zagadnienia organizacyjne oraz utworzono nowe możliwości organizacji procedury składania wniosków wizowych.

W kontekście powszechnej tendencji do upraszczania procedury wydawania wiz Komisja przypomina ogólną zasadę, że osoba ubiegająca się o wydanie wizy powinna być obsłużona za jednym razem, za pomocą systemu „kompleksowej obsługi” przy składaniu wniosków wizowych: składanie formularza wniosku wizowego oraz pobieranie identyfikatorów biometrycznych powinny odbywać się w tym samym miejscu i czasie. Nie można jednak zapobiec konieczności drugiej wizyty w pojedynczych przypadkach, zwłaszcza w gdy konieczne jest przeprowadzenie rozmowy w celu weryfikacji warunków wydania wizy, związanych szczególnie z zasadnością celu planowanego krótkiego pobytu.

- **Podstawa prawna**

Artykuł 62 ust. 2 lit. b) ppkt ii)

- **Zasada pomocniczości**

Zasada pomocniczości ma zastosowanie w zakresie, w jakim wniosek nie wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty.

Cele wniosku nie mogą zostać w sposób wystarczający zrealizowane przez państwa członkowskie z poniżej podanych przyczyn.

Konieczne są wspólne ramy prawne, które pozwolą na ustanowienie ujednoczonych zasad obowiązkowego pobierania identyfikatorów biometrycznych i tym samym usankcjonują działanie VIS.

Jeżeli chodzi o organizację konsulatów w perspektywie wprowadzenia technologii biometrycznych, państwa członkowskie powinny zorganizować się w ramach ustanowionych przez prawo wspólnotowe, aby ujednoczyć stosowane podejście. Działania na szczeblu Wspólnoty umożliwią lepszą realizację celów wniosku z następujących przyczyn:

Jeżeli państwa członkowskie miałyby indywidualnie tworzyć zasady pobierania danych, nie można by było zapewnić stosowania jednolitych norm ani równego traktowania osób ubiegających się o wydanie wizy. Jeżeli na przykład państwa członkowskie miałyby zwolnić różne kategorie osób z wymogu pobierania odcisków palców, mogłoby to stanowić furtkę dla handlu wizami i uniemożliwić osiągnięcie celów wspólnej polityki wizowej.

Tworzenie wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych lub zastosowanie jednej z innych możliwości organizacji stanowi krok naprzód w zakresie bliższej współpracy państw członkowskich. Jego skutkiem będzie dalsze ujednoczanie stosowania polityki wizowej.

Unia musi ustanowić wspólne ramy prawne w zakresie norm pobierania danych, aby wszystkie państwa członkowskie pobierały identyfikatory biometryczne za pomocą metod zapewniających interoperacyjność i gwarantując przy tym równe traktowanie wszystkich osób ubiegających się o wizy. Aby zapewnić interoperacyjność, państwa członkowskie powinny dokonać wyboru wyposażenia technicznego w granicach określonych w specyfikacjach VIS oraz ICAO.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów.

Zgodnie z wnioskiem Komisji w sprawie VIS niniejszy wniosek zobowiązuje wszystkie państwa członkowskie do pobierania identyfikatorów biometrycznych od osób ubiegających się o wizy. Każdemu państwu członkowskiemu pozostawia się jednak wybór systemu technicznego, pod warunkiem zapewnienia interoperacyjności poszczególnych systemów.

Możliwość ustanowienia wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych lub wykorzystania innych wariantów współpracy pozwala na znaczne obniżenie kosztów instalacji wyposażenia i oprogramowania oraz zasobów w każdym urzędzie konsularnym.

- **Wybór instrumentów**

Proponowane instrumenty: rozporządzenie.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów.

Wymóg pobierania identyfikatorów biometrycznych obowiązuje wszystkie państwa członkowskie. Tak więc można wybrać jedynie rozporządzenie jako instrument prawny nakładający taki wymóg.

Żaden inny instrument nie miałby analogicznego skutku wiążącego.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty

5. INFORMACJE DODATKOWE

- **Szczegółowe wyjaśnienie wniosku**

- o Konsekwencje wynikające z różnych protokołów stanowiących załączniki do traktatów

Podstawa prawna wniosku w sprawie środków związanych z zasadami dotyczącymi wiz krótkoterminowych i tranzytowych znajduje się w tytule IV traktatu WE, w wyniku czego zastosowanie ma system zmiennej geometrii, ustanowiony na mocy protokołów w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa, Irlandii i Danii oraz protokołu Schengen.

Niniejszy wniosek rozwija dorobek Schengen. Należy więc uwzględnić następujące konsekwencje związane z szeregiem protokołów:

Islandia i Norwegia:

Obowiązują procedury określone w układzie o stowarzyszeniu, zawartym przez Radę oraz Republikę Islandii i Królestwo Norwegii, dotyczącym włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, ponieważ niniejszy wniosek opiera się na dorobku Schengen, zgodnie z załącznikiem A do wspomnianego układu.

Dania:

Zgodnie Protokołem w sprawie stanowiska Danii, załączonego do traktatu EU i traktatu WE Dania nie uczestniczy w przyjęciu przedmiotowego rozporządzenia i zatem nie jest nim związana ani nie jest zobowiązana do jego stosowania. Uwzględniając fakt, że przedmiotowe rozporządzenie jest aktem mającym na celu rozwijanie dorobku Schengen zgodnie z postanowieniami tytułu IV traktatu WE, stosuje się art. 5 wymienionego wyżej protokołu.

Zjednoczone Królestwo i Irlandia:

Zgodnie z art. 4 i 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej oraz z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjęciu przedmiotowego rozporządzenia i nie są nim związane ani nie są zobowiązane do jego stosowania.

UE - 10:

Ponieważ niniejsza inicjatywa stanowi akt rozwijający dorobek Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia, rozporządzenie będzie miało zastosowanie do nowych państw członkowskich (UE-10) jedynie na mocy decyzji Rady zgodnej w tym zapisem.

Szwajcaria:

Przedmiotowe rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 4 ust. 1 decyzji Rady w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej, a także tymczasowego stosowania niektórych przepisów tej umowy.

o Wyjaśnienie poszczególnych artykułów wniosku

Artykuł 1

W punkcie II ust. 1.2 wspólnych instrukcji konsularnych wprowadza się pojęcie nowej formy reprezentacji dodając lit. b). Ta „ograniczona reprezentacja” powinna umożliwić państwom członkowskim jedynie przyjmowanie wniosku i pobieranie identyfikatorów biometrycznych, a następnie przesyłanie tych danych placówkom dyplomatycznym lub konsularnym reprezentowanego państwa członkowskiego, aby mogło ono podjąć decyzję w sprawie wniosku wizowego. Zastosowanie mają również odpowiednie przepisy dotyczące reprezentacji określone w pkt 1.2 lit. c) i e).

Nowy punkt III ust. 1.2 wspólnych instrukcji konsularnych określa obowiązek państw członkowskich dotyczący gromadzenia identyfikatorów biometrycznych w ramach procedury ubiegania się o wizę. Odciski palców pobiera się w chwili złożenia pierwszego wniosku wizowego; w przypadku wielokrotnego składania wniosków w okresie czterech lat znosi się ten wymóg, ponieważ pobieranie identyfikatorów od osoby ubiegającej się o wydanie wizy nie

jest konieczne: odciski palców oraz fotografia mogą być ponownie wykorzystane i skopiowane z pierwszego wniosku. Wybrano okres czterech lat w związku z pięcioletnim okresem przechowywania danych określonym we wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie VIS. Należy zapewnić, aby dane biometryczne towarzyszące pierwszemu wnioskowi były nadal dostępne w systemie. Dodatkowa kontrola tożsamości podczas składania powtórnych wniosków wizowych nie jest konieczna, ponieważ jeżeli dana osoba miałaby zamiar użyć cudzego paszportu, w którym już jest wiza, w punkcie kontroli granicznej zostanie natychmiast wykryte, że dana osoba nie jest tożsama z osobą, która ubiegała się o wizę, ponieważ jej identyfikatory biometryczne nie będą się zgadzać z danymi zawartymi w VIS.

Wyjątki, które określono w lit. b) nowego punktu III 1.2 wspólnych instrukcji, opracowano w wyniku rozmów przeprowadzonych na forum grupy ds. wiz oraz komitetu strategicznego (SCIFA). Wyjątki obejmują dzieci poniżej szóstego roku życia: Aby umożliwić przechowywanie rzetelnych danych, nie pobiera się odcisków palców dzieci poniżej szóstego roku życia, ponieważ jakość tych danych nie pozwala na przeszukiwanie baz danych. Odciski palców dzieci między 6 a 12 rokiem życia stosuje się jedynie do porównań indywidualnych. (Przeszukiwanie dużych baz danych z wykorzystaniem tych odcisków palców jest trudniejsze.) Na mocy rozporządzenia (WE) 539/2001 istnieje możliwość uchylecia tego wymogu wizowego w stosunku do posiadaczy paszportów dyplomatycznych, posiadaczy paszportów służbowych/oficjalnych i paszportów specjalnych; państwu członkowskiemu powinna również przysługiwać możliwość zwolnienia tych kategorii osób z wymogu pobierania identyfikatorów biometrycznych. W przypadku każdego wyjątku w systemie VIS należy dokonać adnotacji „nie dotyczy”, aby ostrzec urzędników prowadzących kontrole graniczne, że nie pobrano odcisków palców.

Z uwagi na wprowadzenie pobierania identyfikatorów biometrycznych konieczne jest osobiste stawienie się przynajmniej w przypadku składania pierwszego wniosku wizowego. Tym niemniej utrzymuje się możliwość korzystania z pośrednictwa biur podróży itp. określonych w punkcie VIII.5.2 wspólnych instrukcji konsularnych w przypadku powtórnych wniosków, ponieważ osoby ubiegające się o wizy niekoniecznie muszą stawiać się osobiście. Mogą one złożyć drugi wniosek np. za pośrednictwem biura podróży.

Uwzględniono ogólną możliwość „podzlecania”, aby ustanowić dla niej ramy prawne. Należy jasno podkreślić, że podzlecenie możliwe jest tylko w określonych granicach, ponieważ moc wydania decyzji o przyznaniu wizy musi spoczywać w rękach państwa członkowskiego. Jednak organizacja spotkania lub nawet przyjęcie formularza wniosku wizowego oraz pobranie identyfikatorów biometrycznych mogą zostać przeprowadzone przez zewnętrznego dostawcę usług, jeżeli jest to konieczne dla właściwej realizacji zobowiązań państwa członkowskiego wynikających z prawa wspólnotowego w zakresie wydawania wiz, zwłaszcza w świetle lokalnych okoliczności, w tym liczby wniosków wizowych. Należy zapewnić przestrzeganie wszystkich stosownych przepisów w zakresie ochrony danych: zarówno podczas wyboru zewnętrznego dostawcy usług, jak i w odpowiedniej umowie. Dlatego państwa członkowskie, zawierając umowę, muszą zapewnić, aby zawierała ona stosowne klauzule dotyczące ochrony danych, których wykonanie podlega nadzorowi urzędników konsularnych. Państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów w zakresie ochrony danych również w przypadku podzlecenia.

Ponadto w przypadku korzystania z możliwości podzlecenia całkowita kwota opłat za rozpatrzenie wniosku wizowego, pobieranych od osoby składającej wniosek, nie może być

wyższa niż wysokość opłat określona w załączniku 12. Tak więc osoby składającej wniosek nie powinno się obciążać żadnymi dodatkowymi kosztami.

Zmiana punktu VII określa możliwości współpracy między państwami członkowskimi i utworzenia wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych. Ponadto wprowadza się „wstępne sprawdzanie” pozwalające na skierowanie osoby ubiegającej się o wydanie wizy do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku tej osoby.

Podczas organizacji usług konsularnych państwa członkowskie powinny dysponować możliwością prowadzenia współpracy, w tym przy tworzeniu wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych, przy równoczesnym uwzględnieniu bieżących możliwości reprezentacji oraz nowowprowadzonej formy „ograniczonej reprezentacji” zgodnie ze zmianami wprowadzonymi na mocy lit. b) do punktu II 1.2. Mogą istnieć miejsca, w których utworzenie wspólnego ośrodka składania wniosków wizowych nie jest stosowne z uwagi na dużą liczbę wniosków; w takim przypadku każde państwo członkowskie wyposaży własną placówkę konsularną. Państw członkowskich nie zmusza się do współpracy i uczestnictwa we wspólnych ośrodkach składania wniosków wizowych, jeżeli nie wyrażą takiego życzenia. Istnienie współpracy oraz jej forma zostaną uzgodnione w toku negocjacji między państwami członkowskimi. Jednak jeżeli państwa członkowskie wyrażają wolę współpracy, muszą skorzystać z jednej z możliwości, których ramy prawne określają wspólne instrukcje konsularne.

Pożądane jest, aby państwa członkowskie prowadziły współpracę i uczestniczyły w organizacji wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych lub korzystały z możliwości wspólnej lokalizacji w celu ulepszenia wspólnego wdrażania systemu VIS.

Uczestniczące państwa członkowskie powinny uzgodnić ramy współpracy, w tym takie zagadnienia, jak podział kosztów itp. Powinny one określić rozwiązania wybrane w odniesieniu do każdego z państw lub regionów na terenie państw trzecich. Należy stworzyć wykaz rozwiązań wybranych w odniesieniu do każdego z państw lub regionów na terenie państw trzecich. Wykaz ten powinien zostać opublikowany i regularnie uaktualniany.

Artykuł 2

Aby zbadać skuteczność ustanowienia wspólnego ośrodka składania wniosków wizowych oraz innych form współpracy, Komisja przedstawi sprawozdanie z wykonania przedmiotowego rozporządzenia.

Artykuł 3

Artykuł ten jest klauzulą standardową.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62 ust. 2 lit. b) ppkt ii),

uwzględniając wniosek Komisji¹,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 traktatu²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby zapewnić rzetelną kontrolę i identyfikację osób ubiegających się o wizy, konieczne jest przetwarzanie danych biometrycznych w Systemie Informacji Wizowej (VIS) ustanowionym na mocy decyzji Rady 2004/512/WE z dnia 8 czerwca 2004 r.³ oraz utworzenie ram prawnych w zakresie pobierania identyfikatorów biometrycznych. Ponadto wdrożenie VIS wymaga nowych form organizacji przyjmowania wniosków wizowych.
- (2) Włączenie identyfikatorów biometrycznych do VIS jest ważnym krokiem na drodze ku wykorzystaniu nowych elementów, które zapewniają ściślejsze powiązanie między posiadaczem wizy a paszportem i umożliwiają uniknięcie przypadków wykorzystania fałszywych danych dotyczących tożsamości. Tak więc stawienie się osoby ubiegającej się o wydanie wizy – przynajmniej podczas składania pierwszego wniosku – powinno stanowić jeden z podstawowych wymogów wydania wizy przy jednoczesnej rejestracji identyfikatorów biometrycznych w VIS.
- (3) Wyboru identyfikatorów biometrycznych dokonano w [rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Systemu Informacji Wizowej (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych]. Omawiane rozporządzenie określa normy regulujące gromadzenie tych identyfikatorów biometrycznych za pomocą odniesień do stosownych przepisów określonych przez Międzynarodową Organizację Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Aby zapewnić interoperacyjność, nie są konieczne żadne dalsze specyfikacje techniczne.

¹ Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], str. [...].

³ Dz.U. L 213 z 15.6.2004, str. 5.

- (4) Aby ułatwić rejestrację osób ubiegających się o wydanie wiz oraz obniżyć koszty ponoszone przez państwa członkowskie, poza istniejącymi ramami „reprezentacji” należy zaplanować nowe możliwości organizacyjne wykraczające poza istniejące ramy reprezentacji. Po pierwsze do wspólnych instrukcji konsularnych należy dodać szczególnie rodzaj reprezentacji ograniczony do przyjmowania wniosków wizowych oraz pobierania identyfikatorów biometrycznych.
- (5) Należy również wprowadzić inne możliwości, takie jak wspólna lokalizacja, wspólne ośrodki składania wniosków wizowych oraz podzlecenie. Konieczne jest wprowadzenie stosownych ram prawnych obejmujących te możliwości, zwłaszcza uwzględniając wymogi w zakresie ochrony danych. Na mocy ustanowionych ram prawnych państwa członkowskie powinny mieć prawo wyboru rodzaju struktury organizacyjnej, którą zamierzają stosować w każdym z państw trzecich. Szczegóły dotyczące tych struktur powinny zostać opublikowane przez Komisję.
- (6) Organizując współpracę, państwa członkowskie powinny zagwarantować, że osoba ubiegająca się o wizę będzie skierowana do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku tej osoby.
- (7) Konieczne jest ustanowienie przepisów regulujących sytuacje, w których władze centralne danego państwa członkowskiego zdecydują o podzleceniu części procesu przetwarzania wniosków wizowych zewnętrznemu dostawcy usług. Przepisy należy ustanowić, zachowując całkowitą zgodność z ogólnymi zasadami w zakresie wydawania wiz, przestrzegając wymogów w zakresie ochrony danych określonych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.
- (8) Państwa członkowskie zawrą umowy z zewnętrznymi dostawcami usług, które zawierać będą zapisy dokładnie określające ich obowiązki, bezpośredni i całkowity wstęp na teren ich obiektów, informacje na temat osób ubiegających się o wydanie wizy, poufność oraz okoliczności, warunki i procedury zawieszania lub wypowiedzenia umowy
- (9) Aby zapewnić zgodność z wymogami w zakresie ochrony danych, przeprowadzono konsultacje z grupą roboczą utworzoną na mocy art. 29 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych oraz z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.
- (10) Państwa członkowskie powinny móc zezwalać niektórym kategoriom osób ubiegających się o wydanie wizy lub wszystkim takim osobom na bezpośredni dostęp do ich urzędów konsularnych lub misji dyplomatycznych z przyczyn humanitarnych lub innych.
- (11) Aby ułatwić procedurę składania kolejnych wniosków wizowych, powinna istnieć możliwość kopiowania danych biometrycznych zawartych w pierwszym wniosku wizowym, przez okres 48 miesięcy, odpowiadający długości okresu przechowywania danych określonego w rozporządzeniu w sprawie VIS. Po upływie tego okresu należy ponownie pobrać identyfikatory biometryczne.

- (12) Ze względu na wymóg pobierania identyfikatorów biometrycznych nie powinno się już korzystać z pomocy komercyjnych pośredników, takich jak biura podróży, przy przyjmowaniu wniosków wizowych składanych po raz pierwszy; korzystanie z ich pośrednictwa jest dopuszczalne jedynie w przypadku kolejnych wniosków wizowych.
- (13) Należy zatem stosownie zmienić Wspólne instrukcje konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz.
- (14) Komisja powinna przedstawić sprawozdanie z realizacji niniejszego rozporządzenia dwa lata po jego wejściu w życie, dotyczące wdrożenia systemu pobierania identyfikatorów biometrycznych, zasady „pierwszego wniosku wizowego” oraz organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych.
- (15) Zasada pomocniczości ma zastosowanie w zakresie, w jakim wniosek nie wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia celów przewidzianych zgodnie z art. 5 akapit trzeci traktatu.
- (16) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, aby osiągnąć podstawowy cel polegający na wprowadzeniu wspólnych norm i interoperacyjnych identyfikatorów biometrycznych, konieczne i właściwe jest określenie zasad obowiązujących wszystkie państwa członkowskie wdrażające konwencję z Schengen. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia celów przewidzianych zgodnie z art. 5 akapit trzeci traktatu,
- (17) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i w związku z tym nie jest nim związana ani mu nie podlega. Biorąc pod uwagę, że niniejsze rozporządzenie rozwija dorobek Schengen w rozumieniu postanowień tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 wspomnianego Protokołu, Dania zadecyduje o wdrożeniu niniejszego instrumentu do własnego prawa krajowego w okresie sześciu miesięcy po przyjęciu niniejszego rozporządzenia przez Radę.
- (18) W odniesieniu do Islandii i Norwegii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozszerzenie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzi w zakres obszaru określonego w art. 1, pkt B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tego Układu⁴.
- (19) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen. Z tego względu Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związane, ani mu nie podlega.

⁴ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

- (20) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen. Irlandia nie uczestniczy zatem w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani mu nie podlega.
- (21) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 4 ust. 1 decyzji Rady w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej, a także tymczasowego stosowania niektórych przepisów tej umowy.
- (22) Niniejsze rozporządzenie stanowi akt rozwijający dorobek Schengen lub jest z nim w inny sposób powiązane w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do Wspólnych instrukcji konsularnych dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczących wiz wprowadza się następujące zmiany:

- (1) W punkcie II pkt 1.2 wprowadza się następujące zmiany:
- (a) W lit. b) dodaje się następujący ustęp:
- „Państwo członkowskie może również reprezentować jedno lub więcej państw członkowskich jedynie dla celów przyjmowania wniosków wizowych oraz pobierania identyfikatorów biometrycznych. Zastosowanie mają również odpowiednie przepisy określone w pkt 1.2 lit. c) i e). Przyjmowania i przekazywania akt i danych reprezentowanym placówkom konsularnym dokonuje się przy zachowaniu odpowiednich przepisów w zakresie ochrony danych oraz zasad bezpieczeństwa”.
- (b) litera d) otrzymuje brzmienie:
- „W przypadku wydawania wiz jednolitych na podstawie lit. a) i b), reprezentacja znajduje odzwierciedlenie w tabeli określającej zasady reprezentacji do wydawania wiz jednolitych przedstawionej w załączniku 18.”
- (2) Punkt III pkt 1 otrzymuje następujące brzmienie:
- 1.1 Formularz wniosku wizowego - liczba formularzy wniosków
- Cudzoziemiec musi również wypełnić formularz wniosku o wydanie wizen jednolitej. Wnioski o wydanie wizen jednolitej należy składać na ujednoliconym formularzu, którego wzór stanowi załącznik 16.

Przynajmniej jeden egzemplarz wniosku wizowego musi zostać wypełniony w taki sposób, aby mógł zostać wykorzystany przez organy centralne podczas konsultacji. Umawiające się Strony mogą, w zakresie, w jakim wymagają tego krajowe procedury administracyjne, żądać kilku egzemplarzy wniosku.

1.2. Identyfikatory biometryczne

- a) Państwa członkowskie pobierają identyfikatory biometryczne składające się z obrazu twarzy i dziesięciu odcisków palców od osoby ubiegającej się o wizę, zgodnie z zabezpieczeniami określonymi w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz Konwencji Narodów Zjednoczonych o Prawach Dziecka.

Składając pierwszy wniosek wizowy, każda osoba ubiegająca się o wizę musi stawić się osobiście. Zostaną wówczas pobrane następujące identyfikatory biometryczne:

- fotografia, zeskanowana lub zrobiona w chwili składania wniosku oraz
- dziesięć płaskich odcisków palców, cyfrowo zeskanowanych.

W przypadku kolejnych wniosków wizowych identyfikatory biometryczne są kopiowane z pierwszego wniosku, pod warunkiem, że zostały wprowadzone do systemu nie wcześniej niż przed 48 miesiącami. Po upływie tego okresu wszelkie kolejne wnioski wizowe traktowane będą jako „pierwszy wniosek”.

Wymogi techniczne dotyczące fotografii i odcisków palców są zgodne z międzynarodowymi normami określonymi w części pierwszej (paszporty) dokumentu nr 9303 Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO), 6. wydanie⁵.

Identyfikatory biometryczne pobierane są przez wykwalifikowanych pracowników posiadających odpowiednie upoważnienia, zatrudnionych w misjach dyplomatycznych lub placówkach konsularnych, lub, pod ich nadzorem, przez pracowników zewnętrznego dostawcy usług, o którym mowa w pkt 1.B.

Dane wprowadzane są do Systemu Informacji Wizowej (VIS) jedynie przez upoważnionych do tego pracowników służb konsularnych zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5 i art. 6 ust. 5 i 6 rozporządzenia w sprawie VIS.

- b) Wyjątki

Z obowiązku pobierania odcisków palców należy zwolnić dwie kategorie osób ubiegających się o wydanie wizy:

⁵ Wymogi techniczne są tożsame z wymogami dotyczącymi paszportów wydawanych przez państwa członkowskie ich obywatelom zgodnie z rozporządzeniem (WE) 2252/2004.

- dzieci poniżej szóstego roku życia;
- osoby, od których pobranie odcisków palców jest fizycznie niemożliwe. Jeżeli jednak możliwe jest pobranie mniej niż dziesięciu odcisków palców, należy pobrać odpowiednią liczbę odcisków palców.

Państwo członkowskie może ustanowić wyjątki od wymogu pobierania identyfikatorów biometrycznych w stosunku do posiadaczy paszportów dyplomatycznych, posiadaczy paszportów służbowych/oficjalnych i paszportów specjalnych.

W każdym z tych przypadków w systemie VIS należy dokonać adnotacji „nie dotyczy”.

- (3) W punkcie VII: punkt 1 otrzymuje brzmienie:

1 A Organizacja przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych

Każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za organizację przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych.

W przypadku każdej placówki państwo członkowskie wyposaży swój urząd konsularny w materiały konieczne do pobierania/gromadzenia identyfikatorów biometrycznych, lub, bez uszczerbku dla wyżej wymienionych możliwości reprezentacji, zdecyduje o współpracy z innym państwem członkowskim lub większą liczbą państw członkowskich. Wszelka współpraca przyjmie formę wspólnej lokalizacji lub będzie polegała na ustanowieniu wspólnego ośrodka składania wniosków wizowych lub współpracy z partnerami zewnętrznymi.

- a) W przypadku wyboru „wspólnej lokalizacji” pracownicy placówek dyplomatycznych i misji konsularnych jednego lub większej liczby państw członkowskich przetwarzają wnioski wizowe (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi) skierowane do nich za pośrednictwem placówek dyplomatycznych lub misji konsularnych innego państwa członkowskiego oraz wspólnie korzystają z wyposażenia, należącego do tego państwa członkowskiego. Zainteresowane państwa członkowskie uzgadniają czas trwania oraz warunki zakończenia wspólnej lokalizacji oraz część opłat administracyjnych uiszczanych na rzecz państwa członkowskiego, do którego należy wykorzystywana placówka dyplomatyczna lub misja konsularna.
- b) w przypadku ustanawiania „wspólnych ośrodków składania wniosków wizowych” pracownicy placówek dyplomatycznych i misji konsularnych dwóch lub większej liczby państw członkowskich są gromadzeni w jednym budynku, aby zajmować się przyjmowaniem skierowanych do nich wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). Osoby ubiegające się o wizę są kierowane do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku wizowego. Państwa członkowskie uzgadniają czas trwania i warunki zakończenia omawianej współpracy oraz podział kosztów pomiędzy uczestniczącymi państwami członkowskimi. Jedno państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za umowy związane z logistyką i za stosunki dyplomatyczne z państwem, na terenie którego znajduje się placówka.

- c) współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług prowadzona jest zgodnie z pkt 1.B

1.B Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług

Jeżeli z przyczyn związanych z lokalną sytuacją placówki konsularnej niewłaściwe jest wyposażanie biura konsularnego w urządzenia umożliwiające pobieranie/gromadzenie identyfikatorów biometrycznych lub niewłaściwy jest wybór wspólnej lokalizacji albo wspólnego ośrodka składania wniosków wizowych, państwo członkowskie lub kilka działających razem państw członkowskich może prowadzić współpracę z zewnętrznym dostawcą usług w zakresie przyjmowania wniosków wizowych (łącznie z identyfikatorami biometrycznymi). W takim przypadku odpowiednie państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów w zakresie ochrony danych w odniesieniu do rozpatrywania wniosków wizowych.

1.B.1 - Rodzaje współpracy z zewnętrznymi dostawcami usług

Współpraca z zewnętrznymi dostawcami usług przybiera [jedną z następujących form] następującą formę

- a) zewnętrzny dostawca usług działa jako telefoniczne centrum obsługi klienta i zapewnia ogólne informacje na temat wymogów dotyczących ubiegania się o wizę oraz odpowiada za system ustalania dat spotkań;
- b) zewnętrzny dostawca usług zapewnia ogólne informacje na temat wymogów dotyczących ubiegania się o wizę, przyjmowania wniosków i dokumentów uzupełniających oraz pobierania danych biometrycznych od osób ubiegających się o wydanie wizy i pobiera opłatę manipulacyjną (ustanowioną na mocy części VII, pkt 4 i załącznika 12) oraz przekazuje zebrane akta i dane misjom dyplomatycznym oraz placówkom konsularnym państwa członkowskiego odpowiadającego za rozpatrywanie wniosku.

1.B.2 - Obowiązki państw członkowskich

Dane państwo(-a) członkowskie wybiera(ją) zewnętrznego dostawcę usług, który potrafi zapewnić wszelkie techniczne i organizacyjne środki bezpieczeństwa oraz stosowne środki techniczne i organizacyjne, o które zwróciło(-y) się państwo(-a) członkowskie w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, przekształceniem, nieuprawnionym ujawnieniem lub udostępnieniem, szczególnie w przypadku, gdy przetwarzanie wiąże się z przekazywaniem danych za pomocą sieci informatycznej oraz przyjmowaniem i przekazywaniem akt i danych placówce konsularnej, jak również przed wszelkimi innymi niezgodnymi z prawem formami przetwarzania.

Przy wyborze zewnętrznych dostawców usług misje dyplomatyczne lub placówki konsularne państw członkowskich dokonują szczegółowej kontroli wypłacalności i rzetelności przedsiębiorstwa (łącznie z koniecznymi licencjami, wpisem w rejestrze handlowym, statutem spółki, umowami z bankami) oraz upewni się, że nie zachodzi konflikt interesów.

Zewnętrzni dostawcy usług pod żadnym pozorem nie mają dostępu do systemu informacji wizowej (VIS). Dostęp do VIS jest wyłącznie zastrzeżony dla pracowników misji dyplomatycznych lub placówek konsularnych, którzy posiadają stosowne uprawnienia.

Dane państwo(-a) członkowskie zawiera(ją) umowę z zewnętrznym dostawcą usług zgodnie z art. 17 dyrektywy 95/46. Przed zawarciem umów tego rodzaju misja dyplomatyczna lub placówka konsularna danego państwa członkowskiego poinformuje w ramach lokalnej współpracy konsularnej misje dyplomatyczne i placówki konsularne innych państw członkowskich oraz przedstawicielstwo Komisji o przyczynach, dla których zawarcie umowy jest konieczne.

Poza zobowiązaniami określonymi w art. 17 dyrektywy 95/46, umowa zawiera również zapisy:

- a) określające dokładny zakres obowiązków dostawy usług,
- b) zobowiązujące dostawcę usług do działania zgodnego z instrukcjami odpowiedniego państwa członkowskiego i przetwarzania danych jedynie w celu przetwarzania danych osobowych osób ubiegających się o wydanie wizy, w imieniu odpowiedniego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą 95/46,
- c) zobowiązujące dostawcę usług do zapewniania osobom ubiegającym się o wydanie wiz informacji wymaganych na mocy rozporządzenia [projekt rozporządzenia w sprawie VIS],
- d) zapewniające pracownikom służb konsularnych stały wstęp na teren obiektów dostawcy usług,
- e) zobowiązujące dostawcę usług do przestrzegania przepisów dotyczących poufności (w tym ochrony danych zgromadzonych w związku z wnioskami wizowymi)
- f) zawierające klauzulę zawieszenia i wypowiedzenia umowy.

Dane państwo(-a) członkowskie nadzoruje(-ją) realizację umowy, w tym:

- a) ogólne informacje, których dostawca usług udziela osobom ubiegającym się o wydanie wizy;
- b) techniczne i organizacyjne środki bezpieczeństwa oraz stosowne środki techniczne i organizacyjne służące do ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, przekształceniem, nieuprawnionym ujawnieniem lub udostępnieniem, szczególnie w przypadku, gdy przetwarzanie wiąże się z przekazywaniem danych za pomocą sieci informatycznej oraz przed wszelkimi niezgodnymi z prawem formami przetwarzania, oraz nadzoruje przyjmowanie i przekazywanie akt i danych placówce konsularnej;

- c) pobieranie identyfikatorów biometrycznych
- d) środki podjęte w celu zapewnienia zgodności z przepisami w zakresie ochrony danych.

Całkowita kwota opłat pobieranych przez zewnętrznego dostawcę usług za przetwarzanie wniosku wizowego od osoby składającej wniosek nie może być wyższa niż wysokość opłat określona w załączniku 12.

Pracownicy konsularni stosownego państwa członkowskiego (państw członkowskich) szkolą dostawcę usług w zakresie wiedzy umożliwiającej odpowiednią obsługę osób ubiegających się o wizę i zapewnienie im wystarczających informacji.

1.B.5 - Informacje

Szczegółowe informacje dotyczące sposobów umawiania się na spotkania i składania wniosków wizowych są udostępniane ogółowi społeczeństwa w misjach dyplomatycznych i placówkach konsularnych państw członkowskich.

1.C Utrzymanie możliwości bezpośredniego dostępu osób ubiegających się o wydanie wizy do misji dyplomatycznych i placówek konsularnych państw członkowskich

Niezależnie od wybranego rodzaju współpracy państwa członkowskie mogą zdecydować o utrzymaniu możliwości bezpośredniego złożenia wniosku wizowego na terenie misji dyplomatycznej lub placówki konsularnej przez osoby ubiegające się o wydanie wizy. Państwa członkowskie zapewniają ciągłość przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych, nawet w przypadku nagłego zakończenia współpracy z innymi państwami członkowskimi lub wszelkimi zewnętrznymi dostawcami usług.

1.D Decyzja i publikacja

Państwa członkowskie informują Komisję o sposobie organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych w każdej placówce konsularnej. Komisja zapewni stosowną publikację.

Państwa członkowskie przekazują Komisji zawierane umowy.

(4) W punkcie VIII pkt 5.2 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje następujące brzmienie:

5.2. Współpraca misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw członkowskich z komercyjnymi pośrednikami

b) między tytułem a pkt 5.2 a) dodaje się następujące zdanie:

W przypadku wielokrotnego składania wniosków w rozumieniu pkt III 1.2. państwa członkowskie mogą zezwolić swoim misjom dyplomatycznym lub placówkom konsularnym na współpracę z komercyjnymi pośrednikami (tj. prywatnymi agencjami administracyjnymi, transportowymi lub biurami podróży (organizatorami wycieczek i przedstawicielami)).

Artykuł 2

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z realizacji niniejszego rozporządzenia dwa lata po jego wejściu w życie.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący